

[Ole Bjørn Kraft.]

til skabelsen af frihandelsområdet; men dette behøver jo ikke at betyde, at man af den grund udtaler sig skarpt imod den nydannelse, der allerede har fundet sted i Europa, eller at man på forhånd vil afvise muligheden af, at det kan blive en udvej også for Danmark at være med her.

Der er sikkert stadig et stykke vej at gå, inden vi kan få fuld klarhed over, hvorledes det vil stille sig med mulighederne for frihandelsområdet; men så meget kan dog vistnok med sikkerhed siges i dag, at som det britiske forslag er udformet, kan det ikke blive gennemført. Det tror jeg står fast, og det spørgsmål, der rejser sig, er da: er der noget håb om en ændring, og hvilke muligheder har Danmark for at få vore livsvigtige, afgørende ønsker, bl. a. naturligvis på landbrugsproduktionens område, imødekommet? Det kan der ikke siges noget om i dag, men det er af stor betydning allerede nu både for regeringen, for tinget og for den danske offentlighed at gøre sig stillingen klar. Stillingen er jo den, at Maudlingkomiteen venter på fremsættelsen af et fransk modforslag til det britiske. Hvad dette franske modforslag vil komme til at indeholde, kender man ikke i enkeltheder endnu, men jeg tror ikke, jeg løber nogen større risiko ved at profetere, at det vil være væsensforskelligt fra det britiske. Det vil sikkert tage sit udgangspunkt i den betragtning, at der ikke vil være nogen mulighed for gennemførelse af et frihandelsområde i det franske parlament, hvis det ikke på afgørende punkter i sin opbygning kommer til at ligne de seks økonomiske union; thi uden dette frygter man fra kyndig side — og med rette — at så vil traktaten om frihandelsområdet ikke kunne føres igennem i det franske parlament.

Når jeg nu tænker på den agitation, der føres mod fællesmarkedet, og på, hvad socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Per Hækkerup, har sagt i dag, var det interessant for mig at høre, at denne tankegang om en stærk tilnærmelse mellem

frihandelsområdet og fællesmarkedet også er den danske regerings. Den højtærede minister for udenrigsøkonomi sagde i sin tale forleden f. eks.:

„Regeringen er derfor af den opfattelse, at en landbrugsordning i frihandelsområdet i det væsentlige kan baseres på de handelspolitiske regler, der indeholdes i de seks landes bestemmelser om landbruget.“

Ministeren gik videre endnu og sagde:

„Man er fra dansk side gået ind for, at told og kvantitative restriktioner på landbrugsvarer i frihandelsområdet skal afvikles på samme måde som i Romtraktaten, d. v. s. over en periode på højst 15 år.“

Den danske regering har jo også accepteret, at de seks landes såkaldte andre beskyttelsesmidler, særlig minimumspriserne, kan anvendes inden for frihandelsområdet. Man erkender også, at der må en mere effektiv kontrol til end den, der hidtil er foreslået, og man arbejder på at opnå regler, der skal forhindre kunstig eksportstøtte, dumping, forskelsbehandling fra statshandelsforetagenders side, regler af ganske samme karakter som Romtraktatens. Og for at der nu ikke skal være nogen som helst tvivl om regeringens stilling, sluttede den højtærede minister med at sige:

„Det er regeringens opfattelse, at det vil være realistisk i vidt omfang under udformningen af frihandelsområdet at tage hensyn til Romtraktatens regler.“

Ja, jeg er ganske enig med den højtærede minister heri, men det giver jo unægtelig et meget ringe grundlag for en alt for stærk kritik af fællesmarkedet og viser, at efterhånden som frihandelsområdet vil blive udbygget, vil det i meget stærk grad komme til at svare til fællesmarkedet. Ja, det er vel i virkeligheden således, at gennemføres planerne om et frihandelsområde, vil de ikke være fjernet langt fra de seks økonomiske union.

Det vil de heller ikke være på det område, som man måske har været mest ængstelig